

ANEXA 3

Praga, (549-II) 26.XII.1914

Prea stimată domnișoară,

Primind tocmai în ajunul Crăciunului răvașul d-tale, mă grăbesc să-ți împlinesc dorința, afară de aceasta mă mă (sic) apuc să fac ceva, ce d-ta n-ai dorit și primind răspunsul meu, cît toate zilele de mare, poate o să te căești amar, imputîndu-ți, că în ceas rău ai apucat peana-n mîină să-mi scrii. Căci trebuie știut că rîndurile d-tale au încăput în mîina unui moșneag, care fiindu-i firea vorbăreață, după cum presupun că este la fel cu privire la toți moșnegii, se pregătește să-ți trîntească o coșcogeamite de scrisoare, încît are să-ți fie lehamite de atîtea vorbe negre pe hîrtie albă.

Pasămite, eu de o vreme nu prea le scriu cunoscuților și prietenilor mei din Țara Românească și din Ardeal și de aceea întocmai cum un om care flămînzise mult, întîmplîndu-i-se de găsește vreo hrană, se năpustește asupra ei și-i dă colb după cum mi-aduc aminte c-am cetit în Creangă, tot așa și eu venindu-mi în mîină rîndurile d-tale, cu toate că nu te cunosc pe d-ta și nici d-ta nu mă cunoști pe mine, nu-ți dau răgaz pînă ce nu umplu cele patru pagine și încă format mare.

De nu spuneai d-ta că vestea despre broșura mea ți-a venit de la domolul meu prieten dl. Bîrsean, bănuiam că nu cumva primind-o să nu fii desamăgită, așteptînd nu știu ce, pe cînd iată că te pomenești cu cîteva pagine care, zău, nu prea ți-or folosi în însușirea ta de dăscăliță a limbii române. Dacă însă scopul doamnelor, despre care amintești, că se îndeletnicesc cu studiul limbii române, este ca și ele să poată vorbi măcar în cîtva cu soldați răniți, de obîrșie română, atunci poate o să-ți fie d-tale și d-lor de un oarecare folos.

Și acuma ca să nu uit, — căci mă știi că sînt profesor și încă profesor bătrîn și vei fi auzit și cetit de multe ori niște glume sărate ori nesărate despre uitucia profesorilor, — iată vin și eu cu o rugare și anume cum urmează. După ce...¹ broșura mea, sau să zic mai bine broșurelele mele căci este una cu întrebări în limba germană și una în cea boemă și tot astfel stă treaba cu transcrierea în aceste două limbi — cel dintîi lucru, ce-l făcui, fu să trimit cîte un exemplar redacțiunilor celor două jurnale românești, care mi se trimit gratuit din partea Gazetei Transilvaniei și Românului din Arad. Știi că nu e lucru mare această broșură a mea, cu toate acestea mă mîngîiu cu nădejdea c-am făcut ceva folositor pentru bieții soldați români care, neștiînd altă limbă decît cea strămoșească, a lor, se găsesc adeseori opoșiți în țări străine, unde cunoștința limbii românești este foarte rară. Mai cu samă dacă se găsesc răzlețiți astfel că se găsește numai cîte unul în vreun oraș mai mic, ce greutate este pentru medici și îngrijitoarele lor să se înțeleagă cu ei, să afle că ce doresc, ca să le facă după voie.

După ce le încăpuse în mîini broșurica mea, mi se trimet atît mie cît și direcțiunii Societății de Cruce Roșie mulțumirile cu duiumul, c-am alcătuit

¹ ilizibil în original